

Mål C-291/09

Francesco Guarnieri & Cie

mot

Vandevælde Eddy VOF

(begäran om förhandsavgörande
från Rechtbank van koophandel te Brussel)

”Fri rörlighet för varor — Artikel 34 FEUF — Skyldighet att ställa säkerhet för
rättegångskostnader (cautio judicatum solvi) — Bolag bildat enligt monegaskisk
rätt — Artikel 18 första stycket FEUF”

Förslag till avgörande av generaladvokat E. Sharpston, föredraget den 14
september 2010 . . . . . I - 2687
Domstolens dom (första avdelningen) av den 7 april 2011 . . . . . I - 2700

Sammanfattning av domen

1. *Tullunion — Unionens tullområde — Furstendömet Monaco*
(*Artiklarna 34 FEUF och 36 FEUF; rådets förordning nr 2913/92, artikel 3.2 b*)
2. *Fri rörlighet för varor — Kvantitativa restriktioner — Åtgärder med motsvarande verkan*
(*Artikel 34 FEUF*)

1. Enligt artikel 3.2 b i förordning nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ska Furstendömet Monacos territorium omfattas av unionens tullområde. Eftersom ingen tull eller avgift med motsvarande verkan således kan tillämpas på handeln mellan Monaco och medlemsstaterna, ska de varor som kommer från Monaco och som direktimporteras därifrån till en medlemsstat behandlas på samma sätt som varor med ursprung i medlemsstaterna. Denna likställdhet med varor med ursprung i medlemsstaterna innebär att varor med ursprung i Monaco omfattas av fördragsbestämmelserna om fri rörlighet för varor.

(se punkt 14)

2. Artikel 34 FEUF ska tolkas så att den inte utgör hinder för att det i lagstiftningen i en medlemsstat föreskrivs en skyldighet att ställa säkerhet för rättegångskostnader (*cautio judicatum solvi*) för en monegasisk kärande, som har väckt talan vid en tvistemålsdomstol i den medlemsstaten

mot en medborgare i samma medlemsstat om att utfå betalning i enlighet med fakturor avseende leverans av varor som likställs med gemenskapsvaror, samtidigt som det inte föreligger någon sådan skyldighet för medborgarna i den aktuella medlemsstaten.

En bestämmelse av detta slag leder förvisso till att olika processuella system gäller för en ekonomisk aktör som har för avsikt att vidta rättsliga åtgärder, beroende på om denne är medborgare i den berörda medlemsstaten eller inte. Den omständigheten, att medborgare i andra medlemsstater av denna anledning skulle kunna tveka att sälja varor till köpare som är etablerade i den berörda medlemsstaten samt är medborgare i densamma, är emellertid alltför osäker och indirekt för att en sådan nationell bestämmelse ska kunna anses vara av sådant slag att den hindrar handeln mellan medlemsstaterna. Orsakssambandet mellan den eventuella påverkan på handeln inom gemenskapen och särbehandlingen i fråga kan följaktligen inte anses ha visats.

(se punkterna 17, 21 och domslutet)